

Prěnja njedźela adventa.

Mat. 21, 1—9.

Zako woni blisko k Jerusalemu pschińdzechu do Bethsage k wolijowej horje, póžla Jesuž dweju wot swojich wuczomnikow a džesche k nimaj: Džitaj do teho městka, kiž prjedy waju leži, a hnydom budžetaj wój wóžlizu namakacž pschitwjasanu a mlodeho wóžla pschi njej; wotwježtaj a pschitwjedžtaj jeju ke mni. A budže-li wamaj sčto sčto prajicž, dha rjekńtaj: Tón Knjes jeju potreba; a hnydom budže wón wamaj jeju puschežicž. To žo pał wschitko sta, so by dopjelnjene bylo, sčtož rěčane je psches profetu, kotryž praji: Powjesce džowzy Zionskej: hlaj, twój kral pschińdže k tebi s čizej myšlu, ředžo na wóžlizu a na mlodym wóžle pschitwuczeneje wóžlizu. Taj wuczomnikaj džěsčtaj a činjesčtaj, kaž jimaj Jesuž pschilasał běsčhe. A pschitwjedžesčtaj tu wóžlizu a mlodeho wóžla, a položisčtaj swoju draštu na njeju, a řadžisčtaj jeho na njeju. Ale wjele luda pschesčžerasčhe swoju draštu na pucž; drusy pał rubachu hatosy wot sčtomow a sezelechu je na pucž. Tón lud pał, kiž prjedy a ja nim džěsčhe, wolasčhe a džesčhe: Hosjanna temu řynu Davitowemu! Řhwaleny budž, kiž pschińdže w mjenje teho Knjesa! Hosjanna we wyřokosčzi!“ Samjeń.

Advent, Řhrystuřowu pschichod, řwječimy a s dohom s nim do noweho zyrkwineho lěta řtupimy. Řhrystuř je něhdy do čłowřskeho čžěla pschisčol. Pastyrjam pola Bethlehema řu tehdy jandželjo spēwali. Junu wón sařo pschińdže. Tehdy budže řudžicž žiwych a mowych, a jeni budža wysčacž, drusy řschepotacž. Ale wón pał tež spochi do